

vso korajžo, ji je krepko zabrusil: "Že stari ljudje so dejali: Velika vlačuga – dobra gospodinja, in ta izrek še kako drži! Kar poiščite po vasi dobre gospodinje in pogledajte v njihovo mladost, pa boste videli, da je to res."

"Kaaj?" je zazijala Bezjakova. "Torej hočeš reči, da jaz, ki sem poštena in čista stopila v zakon, nisem dobra gospodinja. Kaj si ti predrzneš!" Mogočno se je izprsil in s kazalcem pokazala na sebe: "Jaz, ki sem kuhala na tolikšnih ohceti, in jaz, ki sem poznana in spoštovana vsepovsod, naj ne bi bila dobra gospodinja. Sramota!"

Od jeze je pozelenela v obraz, oči je čudno zavila in sinu pripeljala krepko zaušnico.

"Na, za spomin, da boš vedel, kdaj si svojo mater najbolj razžalil."

Franci je molče vstal izza stola in odšel v svojo sobo. Bil je neizmerno žalosten in najraje bi se zjokal.

Od tega dne naprej je pri Bezjaku zavladal molk. Umrla je beseda v Francijevih ustih, umrlo pa je tudi njegovo srce. Za dekleti se Franci ni več oziral, ako pa mu je mati ženitev samo omenila, je šel pač od nje.

Dobil pa je Franci prijateljico, ki jo je kar pogosto obiskoval. To je bila gostilna. Večkrat je stopil vanjo in v alkoholu iskal uteho za svoje življenje. Leta so minevala, Franci pa je padal vse globlje v prepad, iz katerega ni rešitve.

Pred nedavnim pa mu je Bezjakova mama rekla: "Za božjo voljo te prosim, pripelji že enkrat ta mlado k hiši. Jaz sem tako utrujena in zgarana, da še gospodinjim težko. Obljubim ti, da nič več ne bom sitnarila, pa pripelji kakršno koli hočeš. Lahko je revna in iz neugledne družine, lahko je neizobražena, lahko ima rdeče lase, lahko ima več nezakonskih otrok, samo pripelji jo in poskrbi, da Bezjakov rod ne bo izumrl!"

Franci ji ni odgovoril. Vstal je izza mize in odšel iz hiše.

Življenje

*Življenje je kot dan,
ki zjutraj se rodi,
posije zlato sonce
in vsa narava oživi.*

*Lahko pa se drugače obrne:
iz jutra se slab dan zgodi,
pojavijo se oblaki črni,
v katerih ropota, grmi ...*

*Takšna je tudi usoda naša,
ki različno nas vrti,
včasih je zelo prijazna,
včasih pa trosi nam nesrečne dni.*

Franc Tušek